

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENÍ DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO
(EGZAMIN ADWOKACKI – 1 KWIEŦNIA 2025 R.)

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin adwokacki, w przypadku zadania z zakresu prawa karnego zasadne jest sporządzenie apelacji w imieniu oskarżonego. Przy ocenie prac należy zwrócić uwagę na następujące problemy:

1. Zakres wnoszonej apelacji powinien dotyczyć punktów od II do VII, a zaskarżeniem nie powinien być objęty punkt I wyroku.
2. W apelacji należy podnieść zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegający na przyjęciu, że oskarżony był na miejscu zdarzenia i wybił szybę w samochodzie. Z materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie przyznaje się do zarzuczonego mu czynu uszkodzenia mienia. Z kolei z zeznań jedyne go świadka - pokrzywdzone go wynika, że warunki obserwacji zdarzenia mogły wpłynąć na identyfikację sprawcy (pora nocna, sztuczne oświetlenie, obserwacja z II piętra bloku, a sam pokrzywdzony pozostawia pewien margines niepewności).
3. Z powyższym wiąże się zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) przez obrazę art. 170 § 1a k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka Katarzyny Kot, mimo że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony.

Zarzuty powyższe (2-3) powinny skutkować wnioskiem o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, z uwzględnieniem wniosku o przesłuchanie Katarzyny Kot.

4. Apelacja powinna zawierać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), przez błędne przyjęcie wysokości szkody na podstawie wyceny ustalonej na dzień sporządzania opinii przez biegłego, a nie na dzień popełnienia czynu, co spowodowało skazanie oskarżonego za przestępstwo kwalifikowane z art. 288 § 1

k.k., w sytuacji w której prawidłową kwalifikacją przy przyjęciu prawidłowej wysokości szkody (tj. 735 zł) powinno być wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

5. Nadto apelacja powinna zawierać zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) poprzez uznanie, że przekonanie po stronie oskarżonego o istnieniu wiarygodności (a tak ustalił sąd) nie stoi na przeszkodzie przyjęciu zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 282 § 1 k.k., w sytuacji, gdy taka okoliczność wyklucza realizację znamion strony podmiotowej tego przestępstwa (działanie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” zob. np. wyrok SN z dnia 8 grudnia 2004 r., V KK 282/04, wyrok SA w Katowicach z dnia 12 stycznia 2006 r., II AKa 448/05).

Przy tym można podnieść argument, że zarzucany czyn nie wyczerpuje także znamion występku z art. 191 § 2 k.k., o możliwości przyjęcia kwalifikacji której pouczył sąd, gdyż przepis ten wymaga stosowania przemocy wobec osoby, a nie rzeczy (vide uchwała SN z dnia 10 grudnia 1998 r., I KZP 22/98). To powoduje możliwość przypisania Janowi Modremu, w zakresie zarzutu I aktu oskarżenia, jedynie popełnienia wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. Podniesienie wskazanej wyżej argumentacji, co do art. 191 § 2 k.k., należy potraktować jako dodatkowy atut dla zdającego, a nie zarzut konieczny apelacji (wobec faktu, że wyrok nie obejmował tak zakwalifikowanego zarzutu), chyba że zdający podniósł (niewymagany) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, tj. nieprzyjęcia obiektywnie istniejącej wiarygodności. Wówczas konsekwentnie powinien też wskazać na brak realizacji znamion typu czynu zabronionego z art. 191 § 2 k.k.

Zarzuty powyższe (pkt 4-5) powinny skutkować wnioskiem o zmianę wyroku i przyjęcie kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu (z punktu I aktu oskarżenia) z art. 124 § 1 k.w. (oczywiście z zaznaczeniem, iż wniosek ten ma rację bytu w przypadku nieuwzględnienia argumentacji apelacji z punktów 2 i 3). W zależności od przyjętej argumentacji dopuszczalny jest też wniosek o uniewinnienie.

6. Apelacja powinna zawierać zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), tj. art. 180a k.k. poprzez przyjęcie, że wyczerpuje znamiona tego występku okoliczność prowadzenia pojazdu po okresie oznaczonym w decyzji Starosty (okres oznaczony w decyzji starosty to 2 marca 2017 r. – 2 marca 2020 r., a czyn popełniony 2 marca 2024 r.), w sytuacji w której nie wyczerpuje to znamienia „niestosowania się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia”, a czyn może wówczas

stanowić co najwyżej wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. (por. wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., V KK 107/21, wyrok SN z dnia 20 listopada 2020 r., V KK 429/20). W związku z tym dodatkowym (choć niewymaganym) zarzutem będzie zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z punktu VI wyroku (vide art. 29 k.w.).

Zarzuty powyższe powinny skutkować wnioskiem o zmianę wyroku i przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 94 § 1 k.w. i ewentualny wniosek o wymierzenie łagodniejszego środka karnego (art. 94 § 3 k.w.) W zależności od przyjętej argumentacji dopuszczalny jest też wniosek o uniewinnienie.

7. Apelacja powinna zawierać zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k), tj. art. 627 k.p.k. poprzez zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 20 zł tytułem zwrotu kosztów w sytuacji, w której G. Miś nie był stroną postępowania (nie był oskarżycielem posiłkowym). O ile stanowiłyby one koszty sądowe (art. 616 § 2 pkt k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 7 k.p.k.), to powinny zostać wliczone do kosztów należnych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (art. 627 k.p.k.), ale w sprawie został on zwolniony od ich uiszczenia. Zarzut powyższy powinien skutkować wnioskiem o zmianę wyroku w punkcie VII, poprzez wyeliminowanie części dotyczącej zasądzenia kosztów na rzecz pokrzywdzonego.